

Der var ikke stillet Ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til Forhandling.

Ingen bad om Ordet.

Lovforslaget (se Tillæg C.)

vedtoges enstemmigt med 52 Stemmer.

**Formanden:** Da Lovforslaget er ændret her i Tinget, vil det blive tilbage-sendt til Folketinget.

Den følgende Sag paa Dagsordenen var:

*Første Behandling af Forslag til Lov om Forlængelse af Gyldigheden af Loven af 22. November 1917 om Ændring i § 13 i Lov af 15. Maj 1875 om Tilsynet med Fremmede og Rejsende m. m.*

(Lovforslaget findes i Tillæg C. Sp. 181).

Lovforslaget sattes til Forhandling.

**Steincke:** I Loven af 15. Maj 1875, som ændres midlertidig ved dette Lovforslag, er det sat som en Betingelse for Justitsministeriets Ret til at udvise eller udsende Personer, at de ikke har Indfødsret eller Forsørgelsesret her i Landet, at de ikke har haft stadigt Ophold her i to Aar, og at deres Forhold maatte give Anledning til Udvisning. Ved den Ændring, som Loven af 22. November 1917 midlertidig foretog heri, blev Bemyndigelsen udvidet til at gælde ogsaa i Tilfælde, hvor vedkommende Person i længere Tid har haft Ophold her i Landet. Det drejer sig altsaa efter den midlertidige Lov ikke om det Spørgsmaal, hvorvidt man kan afvise visse Personer, der vil ind her i Landet, eller udvise dem, der har været her i Landet i mindre end to Aar; thi i slige Tilfælde har Udvisning stadig kunnet ske siden 1875, vel at mærke, naar disse Personers Forhold gav Anledning til denne Udvisning. Jeg er imidlertid i den senere Tid tilfældig stødt paa forskellige Tilfælde, hvor jeg har maattet indrømme, at de der omhandlede udviste Personers Forhold ikke har givet Anledning til Udvisning. Nu er den højterede Justitsminister ikke til Stede, ellers vilde han maaske erindre de Tilfælde, jeg taler om, hvor det viste sig, at Statspolitiet med meget kort Varsel udviste Folk, der havde været her i nogen

Tid, og som levede under saadanne Vilkaar i det hele, at man maatte indrømme, at deres Forhold ikke gav Anledning til at udvise dem. Resultatet af Henvendelser til Ministeriet blev, at Udvisningsordrerne blev annulleret. Hvis den højterede Minister havde været til Stede, vilde jeg, under Henviisning til slige Forhold, have spurgt ham, om Praksis i de senere Aar, maaske af Hensyn til de mange Sager, der har foreligget, paa nogen Maade kunde siges at være ændret saaledes, at den Beføjelse, der ifølge Loven af 1875 udtrykkelig kræver Justitsministerens Befaling, udøves mere eller mindre uindskrænket af Statspolitiet. Thi det vilde jeg ikke anse for heldigt efter de, ganske vist faa, Erfaringer, jeg har gjort med Hensyn til denne Sag i den sidste Tid. Nu drejer Lovforslaget sig imidlertid ikke om dette Forhold. Det drejer sig om at udvide Justitsministeriets Bemyndigelse ogsaa til de Tilfælde, hvor den paagældende har haft stadigt Ophold her i to Aar, men ikke har Indfødsret eller Forsørgelsesret. Naturligvis maa man være noget betænkelig ved en saa stærk Udvidelse af Ministeriets almindelige Beføjelse og af Hovedregelen i Loven af 1875. Jeg synes, man maa længes efter, at den midlertidige Lovtilstand skal ophøre. Jeg havde egentlig ventet, at Forholdene maaske var saaledes nu efter Krigstilstandens Ophør, at det kunde forsvares at undlade at forlænge denne midlertidige Lovgivning. Men forudsat, at det er givet, hvad jeg indtil videre tør gaa ud fra, at i alt Fald disse Sager, med den større Udvidelse af Bemyndigelsen, forelægges Justitsministeren, og idet jeg ogsaa tør gaa ud fra, at denne kun vil benytte denne Undtagelsesbestemmelse i ganske særlige Tilfælde, har vi fra vor Side saa megen Tillid til den nuværende Justitsminister, at vi under Hensyn til Forholdene i Verden heller ikke denne Gang vil nægte at medvirke til en rent midlertidig Forlængelse af Loven af 1917. Men jeg vil dog allerede nu gerne tilføje, at hvis der ikke foreligger ganske særlige Forhold om et Aar, maa det paaregnes, at vi vil kræve dette Administrationsomraade nærmere undersøgt og forlange de Oplysninger, der hører herhen, forelagt et Udvalg, forinden vi kan tænke os en yderligere Forlængelse, idet vi, som jeg sagde, maa ansæ det for uheldigt, at en saa væsentlig Afgivelse fra den almindelige Retstilstand gælder en Dag længere end nødvendigt.